Lietas arhīva Nr. 106AA-0002-19/3
ECLI:LV:ZAT:2019:0103.173084418.4.S
Lieta Nr.173084418

SPRIEDUMS
Jelgavā 2019.gada 3.janvārī

Zemgales apgabaltiesa,
tiesnesis referents J.Siliņš,
tiesneši D.Skrauple, R.Rinčs,

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2018.gada 15.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors I.Kokins 2018.gada 13.novembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC190741 (turpmāk – Protokols) par to, ka 2018.gada 13.novembrī plkst.09.06 Ozolnieku novadā, Cenu pagastā, Brankās, pa Saules ielu virzienā no Parka ielas uz ceļa A-8 (Rīga – Jelgava – Lietuvas robeža) pusi /pers. B/ vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, atkārtoti gada laikā bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības noteiktajā kārtībā nav iegūtas).

Protokolā norādīts, ka /pers. B/ ar savu rīcību izdarījusi Ceļu satiksmes likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktā noteikto pārkāpumu un viņas darbības kvalificētas kā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta septītās daļas 1.punkta administratīvais pārkāpums.

[2] Ar Zemgales rajona tiesas 2018.gada 15.novembra spriedumu /pers. B/ atzīta par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta septītās daļas 1.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīta ar administratīvo arestu uz 5 diennaktīm un naudas sodu 570 *euro*.

Naudas soda izpilde atlikta līdz 2019.gada 15.maijam, nosakot samaksu kārtību.

Administratīvā aresta izpilde atlikta uz vienu mēnesi.

[3] Par Zemgales rajona tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza /pers. B/.

Norāda, ka spriedumu pārsūdz daļā par administratīvā aresta piemērošanu, jo uzskata to par neobjektīvu un neatbilstošu normatīvo aktu prasībām.

Nenoliedz faktu par auto vadīšanu bez autovadītāja tiesībām un ļoti to nožēlo. Bija spiesta pārkāpumu izdarīt, lai pienācīgi rūpētos par savu mazgadīgo bērnu /pers. D/, kurai ir vienīgais apgādnieks un aizbildnis. Bērna tēvs dzīvo citur un viņu starpā nav kontakta. Vienas dzīvo mājā, kas atrodas lauku apvidū un tālu no pievedceļiem. Nav neviena cita, kas varētu parūpēties par meitu un kam varētu viņu atstāt. Bērns ir slims, slimo ar hronisku slimību – bronhiālo astmu, kas ir ilgstoši ārstējama. Viņai pašai nokārtota darba nespēja, jo bērns slimo. Pie šādiem apstākļiem mazgadīga bērna atstāšana un izolēšana no mātes /pers. B/ uzskatā ir nehumāna un būtiski pārkāpj bērna tiesības, ko minējusi jau pirmās instances tiesai.

Norāda, ka pirmās instances tiesa sprieduma 5.lapā norādījusi, ka nav konstatēti Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 31.pantā noteiktie apstākļi administratīvā aresta nepiemērošanai. Šāds secinājums neatbilst patiesībai un lietas faktiskajiem apstākļiem.

Atsaucas uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 31.panta otro daļu un norāda, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi apstākļus par bērna aizbildniecību un to esamību, ņemot vērā, ka par to tika norādīts tiesas sēdē. Uzskata to par būtisku normatīvo aktu pārkāpumu.

/pers. B/ norāda, ka dokumentāli konstatējams, ka viņa ir vienīgais aizbildnis un apgādnieks mazgadīgajai /pers. D/, kurai ir tikai 5 gadi. Bērns dzimis ārpus laulības un ar bērna tēvu kopdzīve nav bijusi. Bērna tēvs atrodas darbos Lielbritānijā. Bērns ir viņas gribēts un atrodas pilnīgā viņas aprūpē, aizbildniecībā. Tik mazs bērns, kas ir slims, nevar par sevi parūpēties un viņu nav kur atstāt uz vairākām diennaktīm. Minēto pierāda sūdzībai pievienotā dzimšanas apliecība, dzīvesvietas deklarācijas izziņa un darba nespējas lapa B.

/pers. B/ atsaucas uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.pantu un norāda, ka tiesas rīcību, nosakot arestu pie minētajiem apstākļiem, vērtē kā prettiesisku un amorālu.

Lūdz lietu izskatīt pēc būtības un pieņemt jaunu nolēmumu, atceļot pirmās instances tiesas spriedumu daļā par administratīvā aresta piemērošanu.

Motīvu daļa

[4] Zemgales apgabaltiesa saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā, ja nesaskata pamatu pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu sūdzību izskatīt tiesas sēdē.

[5] Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, iepazinusies ar /pers. B/ apelācijas sūdzību, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet /pers. B/ apelācijas sūdzība ir noraidāma.

[6] Zemgales apgabaltiesa, izvērtējot apelācijas sūdzībā izvirzītos argumentus, secina, ka tajā nav norādītas kādas jaunas ziņas par faktiem, kas nebūtu zināmas un izvērtētas pirmās instances tiesā, un būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

[7] Izvērtējot pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatoti atzinusi, ka /pers. B/ ir izdarījusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta septītās daļas 1.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar ko Zemgales

apgabaltiesa, vadoties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13]panta trešās daļas, pievienojas tiesas lietas apstākļu konstatējumam un tos pašus argumentus neatkārto.

/pers. B/ nav apstrīdējusi savu vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, bet apstrīdējusi tiesas nolēmumu daļā par viņai noteikto sodu – administratīvo arestu.

/pers. B/ ieskatā viņa ir uzskatāma par vienīgo aizbildni Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 31.panta otrās daļas izpratnē, tādēļ viņai nevar piemērot administratīvo arestu.

[8] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 31.panta otrā daļa noteic, ka administratīvo arestu nevar piemērot personai, kura nav sasniegusi astoņpadsmit gadu vecumu, pirmās vai otrās grupas invalīdam, grūtniecei, kā arī personai, kura ir vienīgais aizbildnis bērnam.

Zemgales apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesas rīcībā bija ziņas, ka /pers. B/ apgādībā ir nepilngadīgs bērns, taču pirmās instances tiesa nekonstatēja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 31.panta otrā daļā noteiktos apstākļus, kas nepieļautu administratīvā aresta piemērošanu /pers. B/.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pie šāda atzinuma pirmās instances tiesa nonākusi likumīgi un pamatoti, jo pirmās instances tiesā netika iesniegti dokumenti, kas apliecinātu, ka /pers. B/ ir vienīgais aizbildnis bērnam. Šādi dokumenti nav iesniegti arī apelācijas instances tiesā.

[9] Apelācijas sūdzībai pievienota darbnespējas lapa B, no kuras redzams, ka darbnespējas cēlonis ir slima bērna kopšana. Ozolnieku novada pašvaldības administrācijas izziņas par personu deklarēto dzīvesvietu, no kurām redzams, ka /pers. B/ un /pers. D/ ir viena deklarētā dzīvesvieta. Pievienota /pers. D/dzimšanas apliecība.

Civillikuma 177.pants noteic, ka līdz pilngadības sasniegšanai bērns ir vecāku aizgādībā.

Saskaņā ar Civillikuma 179.panta pirmo daļu, vecāku pienākums ir samērā ar viņu spējām un mantas stāvokli uzturēt bērnu. Šis pienākums gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt.

No /pers. D/ dzimšanas apliecības redzams, ka bērna tēvs ir /pers. F/ un māte /pers. B/.

No Personu datu pārlūkā pieejamās informācijas redzams, ka bērna tēvam /pers. F/Ozolnieku novadā, Cenu pagastā ir deklarēta dzīves vieta.

Ņemot vērā minēto, Zemgales apgabaltiesa netic /pers. B/ apelācijas sūdzībā norādītajiem faktiem, jo tie neatbilst ne informācijai par bērna tēva dzīves vietu, ne viņas paša sākotnējiem paskaidrojumiem.

Lai atzītu, ka viens no vecākiem ir zaudējis aizbildniecību pār bērnu, ir jābūt pieņemtam atbilstošam administratīvajam aktam, lēmumam, kas ir aizbildniecības izbeigšanas juridiskais pamats. Šāds akts, lēmums lietā nav iesniegts.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka /pers. B/ nav norādījusi nevienu apstākli vai pierādījumu, ka bērna tēvs nespētu rūpēties par kopīgo bērnu viņas administratīvā aresta izciešanas laikā.

/pers. B/ sūdzībā norādīja, ka ar bērna tēvu kopdzīve nav bijusi, bērns dzimis ārpus laulības un bērna tēvs strādājot Lielbritānijā, lai gan pirmās instances tiesas sēdē norādīja, ka bērna tēvs katru rītu ved bērnu uz bērnudārzu.

Sākotnējā paskaidrojumā (4.lapa) /pers. B/ norādījusi, ka vīrs bijis darbā un tāpēc vedusi bērnu uz bērnudārzu.

Zemgales apgabaltiesa secina, ka /pers. B/ sniegusi trīs dažādus paskaidrojums par to, kā ikdienā tiek nodrošināta bērna nokļūšana bērnu dārzā.

Zemgales apgabaltiesa secina, ka /pers. B/ nav vienīgais aizbildnis savam nepilngadīgajam bērnam Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 31.panta otrās daļas izpratnē, tādējādi, nav pamata atbrīvot viņu no administratīvā aresta.

Zemgales apgabaltiesa uzskata, ka /pers. B/ piemērotais sods ir samērīgs ar administratīvā pārkāpuma raksturu un personību, izvēlēts atbilstoši likuma prasībām, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[4]panta septītās daļas 1.punkta sankciju.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[21]pantu, 289.[22] pantu Zemgales apgabaltiesa nosprieda

Zemgales rajona tiesas 2018.gada 15.novembra spriedumu atstāt negrozītu, /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis referents	(paraksts)	J.Siliņš
Tiesnese	(paraksts)	D.Skrauple
Tiesnesis	(paraksts)	R.Rinčs